

Avított sirámok

Jönnek még boldog napok, kétségtelenül,
mikor a vers úgy telepszik a szívre, mint
vibráló tavaszi reggelen fű élére
a harmat, s kandi gyerekek cserfesen
rohangálnak az öröklétben.
Lesznek még korok, legyintők mostani sirámainkra,
napsütötte szabad világ, hol üde szelekkel
palacsinta illata röppen kontinensről kontinensre.
Talán még az elmúlásról is kiderül, tényleg
átmeneti kirándulás csak, isteni tréfa –,
bár ezt azért nem hiszem.
Igen, magam is leszek még ósdi, unott,
senkinek sem kellő sötét múlt kárkáló vészmadara,
bolhapiacok porába hullanak komor soraim,
ó, bár csak mielőbb itt tartanánk!
De addig még megeshet párszor, kongat a nagyharang,
hallgatag tömegek vonulnak a temetőkbe,
és szűkölő fájdalom nedvedzik meglett férfiak arcán.
Milliók menekülhetnek világgá, nincs az a
szögesdrót-erdő, mi megállíthatná őket,
s nincs az a föld, hol hazát lelhetnének maguknak.
Rakéták és repesz-eső lyuggatja át a falakat,
a lelkeket, a hitet, a reményt, és veszett kutyák
kőborolnak kihalt utcákon, konc után kajtatva.
Addig még sokszor összerezzen mind, aki bújjik,
hátha elkerülheti a végzet és odújában
elvegetálhat a béke. Addig még
jó párszor egymásnak szegezzük a kérdést, a hangyáknak,
vagy inkább a pókféléknek hagyjuk örökbe a bolygót?
Tudom, iskolás anyag ez,
háborúk voltak, vannak, lesznek,
kereszték sarjadnak a fák tövében, lábosba söpörjük a morzsát,
romok hátán rakott tűzhelyen kotyvasztunk, melegsünk,
ima helyett szitkot szórunk az égre, majd újra imát,
és korábbi fájdalmaink emléke a semmibe porlik:
hogy öt éve beleléptünk valami szögbe, vagy
pityeregve búcsúztattuk kilencven éves dédapánkat, mit számít?
Persze, jönnek még boldog napok, kétségtelenül
– egykor mi is hittük az aranykort –,
csak hogy késik, s túl távol kell a
jövőbe fürkésznünk utána.

Ma még sóhajtozva számolgatjuk sovány
forintjainkat, foltozgatjuk a rongyos hétköznapot,
savanyú mosolykával a szájunk szögletén,
hadd lássák majd az áldott időkből visszatekintők,
hogy azért nem voltunk menthetetlenül pesszimisták.